

§ 51 i Grundloven, at intet Mandſkab kan udſkrives uden iſølge Lov. Rigtignok er en proviſoriſk Lov jo ogsaa en Lov, det indrømmer jeg; men jeg troer, Enhver vil tilſtaa, at der ikke er tænkt ved denne Paragraph paa en ſaadan Lov; thi i ſaa Tilfælde vilde den jo være temmelig betydningſløs. Det vil erindres, at i Grundlovsudkaſtet, ſom det var forelagt, fandtes denne Beſtemmelse ikke; den blev derimod indſtillet af Grundlovscomiteen til Rigsforſamlingen, og den blev der vedtaget med en Majoritet af 112 Stemmer imod 6. Ved den første Behandling havde Miniſteriet Intet at indvende imod, at en ſaadan Beſtemmelse optoges i Grundloven. Det var først ved den anden Behandling, at den daværende Juſtitsminiſter fandt Betænkelighed derved, navnlig dert, at der, efter hans Mening, derved maatte forſtaaes en aarlig Lov, og det kunde maaffee ogsaa synes, at der næſten maatte være tænkt derpaa, endſjøndt den Forbindelse, hvori denne Beſtemmelse ſtaaer med Begyndelſen af Paragraphen, der ſiger, at ingen Stat kan paalægges; forandres eller ophæves uden iſølge Lov, viſer, at der dog ikke er udelukket Love, hvorved der bevilges Mandſkab for flere Aar. Den daværende Juſtitsminiſter fandt ogsaa Betænkelighed derved af den Grund, at der kunde tænkes Tilfælde, hvor pludſelige og uforudſeete Krigsbegivenheder kunde gjøre det nødvendigt at indkalde Mandſkab, forinden Rigsdagen kunde komme ſammen. Imidlertid blev Juſtitsminiſteren beroliget i ſaa Henſeende ved hvad der af Grundlovcomiteens Ordfører blev anført, og fraſaldt ſine Indſigelſer mod dette Tillæg. Ordføreren anførte dengang, at det for ganſte ſæregne Tilfælde, hvor pludſelige og uforudſeete Begivenheder maatte gjøre det nødvendigt at handle uden at afvente Rigsdagens Sammenkomst, vel maatte anſees for den rette Vej at ordne det ved foreløbige Love. Men nu forekommer det mig, at det ingenlunde her kan ſiges, at der har været pludſelige og uforudſeete Begivenheder, ſom have gjort nogen ſlig Lov nødvendig. Hvis Tilfældet havde været ſaaledes, at, inden Rigsdagen kom ſammen, Regjeringen havde

ſeet ſig nødsaget til at indkalde mere Mandſkab, mener jeg, at den correcteſte Fremgangsmaade vilde være ved en foreløbig Lov at ſætte den ſidſt voterede Udſkrivningslov i Kraft, og gaae ud over det Mandſkab, ſom den havde bevilget for det foregaaende Aar, men derimod ikke ſaa correct at udgive en ny Udſkrivningslov for det følgende Aar, for hvilket Tilfælde man burde oppebie den næſte Rigsdags Sammenkomst. Den ærede Juſtitsminiſter har anført, at man, ved ikke at udgive en ſaadan foreløbig Lov, maatte udſætte ſig for at komme til at gjøre Forandringer i Børnepligtsloven af 12te Februar 1849 § 13, der ſiger, at „Udſkrivning til Hæren ſkeer paa den anordnede Sæſion, i Overeensſtemmelse med de Anordninger, ſom nu ere, eller i Fremtiden maatte blive givne“; men det forekommer mig, at der ikke kan være nogenſomhelſt Tvivl om, at, naar man har Valget mellem ved en foreløbig Lov at gjøre Forandringer i Loven af 12te Februar 1849, og at give en Lov, der var i Strid med Grundlovens Beſtemmelſer, maatte man hellere vælge det Førſte. Selv om man ſkulde forandre flere eller mange Paragrapher i Børnepligtsloven, maatte man hellere gjøre det, end forandre Nogetſomhelſt i Grundloven ved en foreløbig Lov. I de fortløbte Motiver til Loven af 5te Auguſt ſtaaer der vel ſom Grund for Udgivelſen af den proviſoriſke Lov: „da Landſeſionens Begyndelse ikke uden væſentlige Ulemper kan udſættes ud over Midten af September Måaned“. Men det Samme vil jo være Tilfældet i de kommende Aar, og det har derfor været mig påafaldende, at Juſtitsminiſteren ikke har fere lagt et Lovforſlag, hvorved man kunde afhjælpe diſſe Mångler i Henſeende til Udſkrivningen, og hvorved Børnepligtsloven af 12te Februar kunde blive forandret. Jeg vilde ønske, at den høitærede Juſtitsminiſter vilde erklære, at han vil indbringe et ſaadant Forſlag allerede nu i denne Sæſion, da vi ellers ville komme i det Tilfælde, at vi hvert Aar ved proviſoriſke Love maae forandre det, ſom engang er beſtemt i Grundloven.